

לנו כספי על השעה, אחרי שתיאם את הפגישה במשרדו של יגאל ארנון. עד לאותו רגע לא היכרתי את ארנון ולא שמעתי עליו.

הפגישה התחילה כאיחור. כל מיני דברים לא הסתדרו. פתאום הסתבר שאולאי נחקר, או משהו כזה, במצ"ח. ארנון הפסיק את הפגישה באופן מוחלט. הוא (ארנון) לא נראה מופתע. האם כעס? לא, בכלל לא.

כשנסקטעה הפגישה, לא הרגשתי שמשוהו יוצא דופן קרה. לא היה לי ניסיון רב בתהליכים מישפטיים. אבל... בקיצור: אני זוכר שהרגשתי שזה היה ביזיון זמן.

אז הפתלאתי מאוד שדבר הפגישה לא פרסם באחד הצהרונים. ידעתי שאולאי מדווח לאותו עיתון על כל פרט ופרט. לעומת זאת, באפריל או במאי, מצאתי ידיעה קצרה, שולית, בעיתון אחר, שהזכירה פגישה שכזאת. פתאום, אחרי תישעה חודשים, כום העיתוי נראה לי תמוה. יש לי לכך הסבר משכנע, שבוודאי לא תרצי לכתוב...

וכך מצאתי את עצמי כמישפט. זהו לא המישפט הראשון שלי. עמדתי למישפט לפני 1312 שנים, אבל לא בעוון עבירה פלילית. הורשעתי, אבל לא ישבתי בבית הסוהר.

לעומת זאת, מעולם לא חקרו אותי קודם-לכן. נקלעתי למצב נורא: כל חבריי נחקרו לפניי, ואחד העיתונים כתב כמונן על "שיטת המיטה החמה".

עצרו את אביטל למברסקי ואהרון יקים, שהיו בעבר אנשי-מישטרה בכ"ר. הורעתי או שאני מוכן להצטרף אליהם, אבל לא — אותי לא עצרו. מנובמבר 1986, תאריך פירסום הפגישה, אני חי את "הפגישה הלילית". זה מפריע לי בחיי היומיום. אני יודע שזה הכול הלהבלים. אני יודע שזוהי מוזימה להפיל את הגדולים שבין הנאשמים.

האם אני מרגיש פיון (חייל) קטן? לא, אני מרגיש הורה ותכרות עם שלמה עמר.

אגב, בחודשים האחרונים פנו אלי ממשורר-הביטחון וביקשו לעזור לי, לעכב את ההליכים נגדי. בעבודה אני מתפקד כרגיל, כמנהל מחלקת-התרבות והספורט של אגף.

רגע-יחיד? אני לא מפתח מכלום! רגעים קשים כלילות? יש! יש הרבה מחשבות: מדוע הכל קורה ליי מדוע מוטל עלי תמיד להיאבק, להביע חב"רות?

אני, למשל, הייתי הראשון שהת-ייצב אצל אסף חפץ בשעתו הקשה ואף אירגנתי צוות מכיכבו. במשך חודשים עבדנו, עד שהוכחה חפותו של חפץ. יש לי הרבה הרהורים. למה אני תמיד צריך להתמודד: בנכות, בכות אשתי וילדי, במאבקים מישפטיים, במאבקי-כוח?

אולי זה אופי. אולי זה החינוך שקיבלתי. אני מצפה מהרבה אנשים שינהגו כמוני. אני מתאכזב הרבה.

נישואין לפני שנה: "לא העזנו להודות"

ביום המישפטי תמלא שנה לנישואי עם יוכי. היא עברה באונד כמו כירתו של שלמה עמר, במשך שנים. היא היתה אישיות באונד — פעילה, אירגנה.

היינו חברים טובים במשך זמן רב. מאז הפגישה הלילית ישבנו כידך במשך שעות על גבי שעות. נראה שזה התפתח אצל כל אחד לחוד, אבל לא העזנו להודות, לא רצינו לקלקל את התרבות פחדנו.

יום אחר היתה ליוותה אותי למטוס, בדרך לארצות-הברית, ונתנה לי נשיקת-פרידה. עליתי למטוס, הוא התחיל להמריא ופתאום תפסתי את עצמי: למה יש חשק לנסוע? בא לי להנחית או את המטוס בחזרה?

היא נאלצה להפסיק לעבוד, מפני שבאונד אסור לבעל ולאשה לעבוד באותו המקום.

לי זה היה ברור מאליו. היא היתה בחלום, לא חשבה על זה, ועשיתי אנתנו צריכים להתמודד עם זה.

יורם בן-עמי (משמאל), הבוס של אלברט אזולאי מהפגישה הלילית, מספר ל"העולם הזה" על מיניו למעשה

אלברט אזולאי עבר אצלי בערך כמשך שנתיים וחצי. הוא הגיע אלי בגלל תחנוניה של 'אחותי', שגרה בקריית-שמונה. אזולאי היה כובית אצלה, והיא ביקשה שאשיג לו עבודה. כדי שלא יזרזר לפשע סידרתי לו עבודה אצלי כמתחוק רכב וכנהג אישי שלי. כך סיפר יורם בן-עמי להעולם-הזה, שעות מעטות אחרי שהורשע בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב בהרחת אזולאי בחקירה.

בן-עמי וסניגורו, עורך-הדין יוסף פרק, הפתיעו את הכל כאשר עשו עיסקת-טיעון עם התובעת, מרים רוזנטל, ובן-עמי הודה בכל האשמות שיוחס לו. הוא הורשע עליידי השופטת שרה סירוטה על פי הודאתו, ונידון למאסר-על-תנאי של שנה, ולקנס כספי של 37,500 ש"ח.

דאגתי לאזולאי

בשלב הבא יוזמן בן-עמי עליידי התביעה להעיד נגד חבריו לכתב-האישום, עורכי-הדין רם כספי ויגאל ארנון, חבריה-כנס שלמה עמר ויתר הנאשמים, וביניהם יוסי הוכמן (דאה מונורו).

מכיוון שבן-עמי הודה באשמה, לא היה מקום לפרט בבית-המישפט את מניעיו למעשה, והוא רצה להרגיש באוזני העולם הזה. "רציתי רק לעזור לאזולאי. מכיוון שהגיע אלי באמצעות אחותי, הרגשתי אליו מחוייבות, מעבר לזו שיש לי כלפי כל עובד."

בן-עמי הוא קלאי ומעל מופעל מיוחד-כימינו, המשתרע ממטולה בצפון ועד אשקלון בדרום. הוא אינו בעל

עמי. בחריצות ובתושיה הצליח בעס קיו, וכיום הוא שולט בחברה העוסקת בכל שלבי גידול-הירקות, עד להס' פקתם למיפעלים. אין הוא סוחר-ירקות, וגם לא מגדל אותם בעצמו. הוא נותן את כל שלביה-השרות ומספק את המיכון, הידע והפועלים. המיפעלים משלמים לחקלאים את חלקם, ולבן-עמי את חלקו, על כל טונה של ירקות.

שלא יזרזר לפשע!

הביא את אזולאי מראש-פינה לתל-אביב לפגישה הלילית, אינו רוצה לדבר על הנושא הכאוב. הוא מעדיף לספר שהוא עומד לייצא לארץ בגוש המזרחי וזעים שיגודלו בישראל, בהיקף של חמישה מיליון דולר. אבל סניגורו של בן-עמי הסביר בבית-המישפט טפה מהסיבות שגרמו להסתבכותו של הנאשם. כאשר הגיעו

מצד החתן

עורך-הדין אחר אמר השבוע: "לא הייתי רוצה להיות בנעליהם של יגאל ארנון ורם כספי כשהם יקראו את פסקי-הדין הזה."

הוא התכוון לאמור: אם בן-עמי, שהוא דג קטן יחסית, נדון למאסר-על-תנאי ולקנס גדול, וזה אחרי עיסקת-טיעון, כמה עלולים לקבל הדגים הגדולים בפרשה, שלא עשו עיסקת-טיעון — אם אכן יורשעו? מה גם שהשופטת סירוטה, ששפטת את בן-עמי, תשפוט גם את הנאשמים האחרים. היא כבר אמרה מה שהיא חושבת על חומרת-העבירה.

בן-עמי לא קיבל הנחה בעונש בגלל נכונותו להעיד במישפט אחי-זרעו. כי במישפט הגדול אין כלל צורך בעד-מינה. הפרטים ידועים ואינם שנויים ברובם במחלוקת. עדותו של בן-עמי תהיה טכנית בעיקרה, ולא יהיה לה מישקל חשוב לגבי ההרשעה או היכוי. בכל זאת היתה להודאתו ולהרשעתו משמעות מבשרת-רעות לנאשמים ה-אחרים, שהם "מצד החתן".

איזנה אלון

למישרדו שני צנייני-המישטרה-לש, עבר, אביטל למברסקי ואהרון יקים, ואמרו לו שיש חשש כי אזולאי עומד להסתבך בגלל דבריו על חבריה-כנסת עמר (שכאילו ביקש ממנו להעבירו משרות-מילואים בלבנון למקום אחר) החליט לעזור לעובד שלו.

מניסיונו ידע שאזולאי אוהב לעשות טובות גם כאשר לא התבקש כלל. לפני כמה שנים, כאשר בתו של בן-עמי הוצבה במחנה שלא מצא חן בעיניה, היא טילפנה בככי לאביה וסיפרה לו על-יכר. אזולאי שמע את השיחה.